

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste-Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dýden og Troen ere forenede.

Nr. 13.

Den 1ste April 1891.

40de Årgang.

Præsident Woodruffs Forsvar.

Salt Lake City, den 9de Januar 1891.

Til

Redaktionen af »Illustrated American«.

Min Opmærksomhed er blevet henvendt paa Artikler i Deres Tidsskrift for 27de December og 3de Januar angaaende „Mormon“-Kirken. Jeg har hverten Tid eller Lyst til at svare paa de mange Usandheder og stammelige Bagvæsler, som ofte forekommer igjennem Pressen vedrørende „Mormonerne“, hvilke have været meget almindelige i det sidst forløbne halve Aarhundrede, og Artiklerne i »Illustrated American« er blot en Gjenlyd af Be-
skyldninger, som for Aar tilbage ere besvarede og gjendrevne. Der findes intet andet Nyt i disse Artikler end at: Forfatteren gjør Fordring paa at være „Mormon“ — „den ældste Mormon i Klippebjergene“ — at han har været Medlem af Kirken i henved 60 Aar; at han er bosiddende her i Byen nu; at han beretter sandsærdigt „Mormo-

nernes“ Historie, samt at han fremstiller „Mormon“-Folkets nuværende sande Forhold og Hensigter.

Paa denne Maade ere de gamle Usandheder og cirkulerende falske Fremstillinger angaaende de Sidste-Dages Hellige fremstillede under en ny Maske, og vilde muligvis passere upaaagtede om de vare publicerede paa den sædvanlige Maade eller over Forfatterens Underskrift, men da den Paastand gisres, at Artiklerne ere skrevne af en „Mormon“, og saaledes faar et Præg af Paalidelighed, er det rimeligt at de vil tiltrække sig Publikums Tilstro. Af denne Aarsag ofrer jeg Artiklerne en Del Opmærksomhed.

At den Person, som fra forskjellige Bøger har samlet Fragmenter af noget han kalder „Mormonernes“ Historie og „Mormonernes“ Lærdomme, ikke er og aldrig har været Medlem af Kirken, og at hans hele Paastand er falsf, fremgaar tydeligt af hans Artikler, for Enhver som kjender det mindste til de Sidste-Dages Helliges Historie.

Det han omtaler de Helliges Ned-sættelse i Nauvoo, siger han, at „Joseph Smith, vor Leder, kom i Besid-delse af en større Landstrækning i Hancock County, Illinois, og Engelen, somaabenhærede det til ham, befalede ham at kalde Øyen Nauvoo, hvilket betyder den Skjonne.“

Da de Sidste-Dages Hellige først nedsatte sig paa det Sted, hvor Nau-voo senere byggedes, blev det kaldet Commerce, og paa den Tid, Forfatteren siger, at Joseph Smith „kom i Be-siddelse af en større Landstrækning“, sad han ulovlig fængslet i Staten Mis-souri. Den Paastand er aldrig bleven gjort, at en Engelaabenhærede Stedet for ham. Landet var tilbuddt de Hel-lige, som havde flygtet fra deres umen-nestelige Forfolgere i Missouri, af Ej-erne, og var kjøbt og betalt paa en forretningsmæssig Maade. Ingen „Mormon“ vilde gjøre en saa øjensyn-lig Fejltagelse som denne.

Han siger endvidere, at han var i Carthage Fængsel med Joseph Smith og hans Broder Hyrum, da de blev myrdede; at han stak sit Hoved ud af Binduet for at se, om der var noget Livstegn i den Mand, han elskede; at han forventede at blive studt det næste Øjeblik, osv. Det er en velbekjendt historisk Kjendsgjerning, at da Joseph og Hyrum Smith vare myrdede i nævnte Fængsel, var der blot to andre Personer nærværende; den ene var Willard Richards, som døde den 11te Marts 1854, og den anden var John Taylor, som døde den 25de Juli 1887. Disse to Mands Beretning om denne mindeværdige Tildragelse er bleven publiceret mange Gange siden 1844, og Sproget, benyttet af denne Person, som foregiver sig for at være „Mormon“ er de selv samme Ord som vare ud-talte af Willard Richards.

Denne Plagiator forraader sig lige-saa tydelig i sin Beretning om Ud-vandringen fra Nauvoo og Hvervningen af Mormon-Batallionen; den er hel og holden stjaalet ud af den beromte Fore-læsning, som General Thomas L. Kane leverede for det historiske Selskab i Philadelphia, hvilken har været i Tryk-ken for de sidste 40 Aar.

Endvidere siger Forfatteren, at Oberst Steptoe var Kommandant for Tropperne, som sendtes til Utah under den saakalde „Mormon“-Krig, i hvil-ken ikke en Draabe Blod blev udgydt. Ingen Mormon eller Person, der er bekjendt med Utahs Historie, kunde be-gaa en saadan Fejltagelse. Oberst Steptoess Besøg fandt Sted mange Aar før, og var af en fredelig og civil Na-tur, og han gav Guvernør Brigham Young og Folket i Almindelighed Be-rommelse for deres Troskab til Regjæ-ringen, samt for deres fredsommelige og arbejdsmomme Liv. Han anbefalede ogsaa Brigham Youngs Gjenvælg som Guvernør for Utah.

Denne saakalde „Mormon“ glem-mer i sin anden Artikkel hvad han har skrevet i den første, og siger, at „ethvert Medlem af Territoriets lovgivende For-samling er højtstaende Embedsmænd i Kirken; at al lokal og municipal Regjæring staar under Kirkens Kontrol, og derfor oplever man i Amerika, at en Kirke ubetinget styrer et Terri-torium.“

Sandheden er, at ingen højtsta-ende kirkelig Embedsmand har Sæde i den lovgivende Forsamling; at ingen Polhganist indehaver noget Embede eller kan stemme ved noget som helst Valg i Utah; at otte Medlemmer af den sidste lovgivende Forsamling vare Ikke-„Mormoner“; at Salt Lake City, Ogden og Park City er fuldstændig kontrolleret af municipale Embedsmænd,

jom ere Ifke „Mormoner“; istedefor at Kirken styrer Territoriet, er Guvernøren, Dommerne og andre territoriale Embedsmænd udnevnte af de Forenede Staters Regjering; alle Postmestere, Registratorer, ja endog Balsgdommerne ere udnevnte af en Kommission, der selv er valgt af de Forenede Staters Præsident og Senat. Ingen „Mormon“ vilde gjøre sig skyldig i en saadan stændig Forvanskning af det virkelige Forhold. Det er netop de her nævnte urepublikanske Forholdsregler, som har givet de Sidste-Dages Hellige Aarsag til jaa megen Klage i de senere Aar.

Flere mindre Fejltagelser beviser tydelig, at Forfatteren af Artiklerne i »Illustrated American« er aldeles ubekjendt med de Sidste-Dages Helliges Liv og Forhold. Han omtaler den „Forenede Orden i Orderville“ som en nuværende Organisation, medens Kjendsgjerningen er, at den ikke har eksisteret for mange Aar. Han citerer en Bekjendtgjørelse, som var publiceret for over 40 Aar siden af en forlængst afdod Bisshop, at nu være opslaaet i alle Bher. Han siger ogsaa, at i hver By findes, foruden Ward-Biskopperne, en præsiderende Bisshop, hvilket ikke er sandt. Han giver en fuldstændig uriktig Fremstilling af Distriktslærernes Arbejde og Virksomhed, og ved mange sejlagtige Henvisninger viser at hans Foregivende at have været „Medlem af Kirken i herved 60 Aar“ er gjennemsigtig Svig og frivillig Bedrageri. Dette alene burde, hos alle tænkende Læsere, tilintetgjøre hans hele Bidrag til Dagens Literatur. Men der findes i hans Artikler nogle Udtalelses, som sindrig ere indvævede i Fabrikationen af hans Historie, hvilke fordre særdeles Gjendrvelse. Han tillægger Præsident Brig-

ham Young og andre af Kirkens Eldster Bemærkninger, som de aldrig have udtalt, samt Handlinger, de aldrig have udført; gjentager Historier, tagne fra Bøger der ere skrevne mod de Sidste-Dages Hellige, og betegner dem som sine egne Ord, samt udtaler „Mormonernes“ Meninger og Anskuelser, hvilke ere fuldstændig fremmede for vor Tro, Lære og Hensigter. Alt dette leder til Hovedhensigten med disse Artikler, og den er, at bedrage den amerikanske Befolning samt fremme den sidste Plan som gaar ud paa at beroeve alle „Mormoner“ deres Stemmeret, ved at fremholde den Idé at Polygami fremdeles læres og praktiseres i Utah, at Kirken regjører Staten, og at „Mormonerne“ ere under militær Disciplin, samt færdige til Strid mod Regjeringen. I dette Øjemed er ogsaa den ofte omtalte og falske fremstillede „Mountain Meadow Massacre“ gjentaget, saaledes som den er blevet opdigtet af Romanstrivere, og Blodsforsonings-Opdigtselserne gjengivet efter den Stil, som findes i ti Cents Noveller. Med Hensyn til det første, vil den største Del af Befolningens tro, at denne Tragedie var udført med Kirkens Sanktion, om ikke efter Brigham Youngs Besaling, men Beviserne, som fremkom under Forhørene, der endte med John D. Lees Domfældelse, beviste tydeligt, at Præsident Young og Kirken over hvilken han præsiderede ikke var involvet i denne forsæderlige Begivenhed, som overalt er blevet saa uriktig fremstillet i den Hensigt at skade dette Folk. De Forenede Staters Advokat offenslig og officielt bekjendtgjorde dette under Forhøret, og erklarede at have erholdt al den Bistand af Kirkens Ledere, som han kunde ønske, for at komme til en grundig Forstaelse af Sagen, og slut-

telig blev John D. Lee erklæret skyldig i Mord af en Jury som fornemmelig bestod af Kirkens Medlemmer.

Det er et af Grundprinciperne i vor Tro, at en Morder ikke kan tilgives; at „ingen Manddraber har det evige Liv blivende i sig,” og dersom et Medlem af Kirken efter at have modtaget den Helligaand begaar denne Hovedforbrydelse kan han ikke erholde Tilgivelse „hverken i denne Verden ej heller i den tilkommende.” Guds Alabenbaringer til Kirken indeholder en Overslodighed af Besalinger, der forbryde os at udgyde Blod. Der er intet Folk paa Jordens som har større Afsky eller Raedsel for denne Forbrydelse mod denne Guds og Menneskers Lov end de Sidste-Dages Hellige. Denne Kirke var ikke mere ansvarlig for „Mountain Meadow Massacre”, end de kristne Kirker ere ligeoverfor de grove Forbrydelser, som begaaes af Personer som sige sig at være Medlemmer af deres Kirke. Det er ikke mere end retfærdigt til Præsident Brigham Youngs Historie at sige, at Beviserne, mod hans Medskyldighed i denne frugtelige Forbrydelse som delagtig hverken for eller efter Gjerningen, ere aldeles overbevisende og fuldstændige.

Det er en Del af vor Tro, at den eneste Udsioning, en Morder kan gjøre for hans „Synd til Døden” er, at lade sit Blod blive udgydt, ifølge den Allmægtiges Besaling efter Syndsloden. „Hvo som udojer Menneskens Blod, ved Mennesket, skal hans Blod udojes.” Men denne Lov maa blive udøvet af lovlig beskikkede Embedsmænd. Dette er den Blodforsoning, vi tro paa, og som er blevet saa skammelig forvandset af vore Modstandere. Vi tro ligeledes paa Forsoningen tilvejebragt ved Kristi Blods Udghdelse paa Golgatha; at den er virkende for alle Adams

Efterkommere — saavel for Adams Overtrædelse som for personlige Synder — for Enhver som tro, omvender sig, og bliver døbt af en der har Fuldmagt og som modtager den Helligaand ved Haandspaalæggelse af Herrens bemhyndigede Ejendomme. Mord, begaet af en saadan ophøjt Person kan ikke udsiones ved Forloserens Blod. For ham er der „ikke mere Offer for Synden” — hans Liv er forspildt; han alene kan udsone Straffen. Nogen anden Blodforsoning hverken læres eller praktiseres i de Sidste-Dages Helliges Samfund.

Vi tro ikke, som den saakaldte „Mormon” skriver, at „Alabenbareljen af Begavelseshusets Hemmeligheder, en Kvindes Utrokslab i ægtestabelig Henseende og Fraafald fra Kirken, er utilgivelig Synd,” eller „at den eneste Forsoning som kan gjøres for disse Forbrydelser er Blodsudghdelse.” Den Paastand, at „denne Lærdom er en Del af vores Bligter” er et andet Bevis for, at Forfatteren ikke er „Mormon”, og at han ikke forstaar, eller ogsaa med Vilje og Bidende misrepræsenterer, den Tro og Lære som han foregiver sig at forklare.

Forbindelsen, som gjøres mellem de anførte Læresætninger og Mordet som blev begaet ved „Mountain Meadows”, bevise ligeledes Falskheden af hans Paastand — at være „Mormon”, og demonstrerer hans Ubehjendtslab til det omhandlede Emne. Det Emigrantsslab, som blev et Rov for Indianernes Boldsomhed og Had til de Hvide, var ikke „Mormoner”; de har ikke alabenbaret nogen Hemmeligheder, de havde ikke forladt Kirken, de havde ikke gjort Noget som kunde retfærdiggjøre deres Blodsudghdelse. Endog denne urigtige Fremstilling af Blodforsoningen er skrevet af den omtalte Forfatter i »Illustrated American« fra gamle

Avis, eller Novelle-Odpigtselser. Dette skulde være tilstrækkelige Beviser, endog for en tilfældig Læser.

En anden Beretning er ligesaa urimelig og usandsfærdig. Han omtaler nemlig „Mormonerne“ ligesom de vare delagtige i Mordet, og siger: „Nogle af Morderne leve endnu. De hilser fortrolig til mig paa Saltostadens Gader, og jeg hilser til dem igjen. De Forenede Staters Embedsmænd ved hvem de ere; de ere bekjendte med hvad de have gjort, men have aldrig haft Mod nok til at anklage eller arrester dem.“ Dette er en ligesaa falsf Beskyldning mod de Forenede Staters Embedsmænd der ere anbetroede Forvaltningen af Landets Love, som det er mod „Mormonerne“. Alle Regjeringens Embedsmænd — Dommere, Jurhen, Statsadvokater og Fredsdommere, saavel som municipale Øvrigheder — ere ikke-Mormoner, hvilke vilde være ivrige efter Åren at faa enhver Deltager i nævnte Forbrydelse afstraffede, og de fleste af dem vilde med Glæde benytte Lejligheden af Bagværelse og Begeistringen som Gjenoplivelsen af denne gamle Historie vilde frembringe. Taabeligheden af hans Baastand kan derfor kun sammenlignes med hans Falskhed, og idet han endnu engang forsøger at faa Præget af en „Mormon“, tilfojer han blot et yderligere Bevis for sit Bedrageri.

Når han beskriver „Mormonernes“ Magt og Tilbøjelighed til Krig og Nødvendigheden af at henty til Vaaben, er hans Baastand ligeledes taabelig og aldeles ugrundet. Der har ikke været nogen Milits, hverken „Mormoner“ eller „Ikke-Mormoner“ i Utah Territorium, før over tyve Aar. Der findes ingen bevæbnede „Mormoner“, og ingen Vaabenøvelse har fundet Sted i nævnte Tidsrum. Fred og lige-Ret-

tigheder med andre amerikanske Borgeres er Alt hvad „Mormonerne“ ønske; de tro ikke paa Nødvendigheden af at bruge Krigsvaaben; de have Fortrofning til Gud, at han vil kjæmpe deres Krig. Der findes ikke det mindste Tegn paa Krig eller Oprør blandt dette Folk, og der er ingen Aarsag for Uenighed mellem „Mormonerne“ og Regjeringen. Den eneste Strid som har opkommet i de senere Aar har været af en juridisk Natur, og den er blevet afgjort ved de Forenede Staters Højesteret.

Paa mit Embeds Begne, som Kirbens Præsident, besluttede jeg at ingen Ægtefæbler skulde indgaaes i Fremtiden, som vilde komme i Modstrid til Landets Love, hvilket blev vedtaget ved vor sidst afholdte General-Konference.

Hvor latterligt er det ikke derfor naar den saakaldte „Mormon“ siger: „Vi maa kjæmpe eller forgaa“; „vi ville hellere dø, end at opgive dette Princip i vor Tro,“ og hvor urimeligt er det ikke at sige, at „i ethvert Begavelshus i Utah forrettes fremdeles hemmelig polygamistiske Ægtefæbler.“ Der har aldrig været mere end et Begavelshus i Utah, og dette blev ifolge min Ordre nedrevet i 1889. Dersom Forfatteren mener Templer, vil jeg eftertrykkelig erklære at hans Baastand er falsf, og at ingen polygamistiske Ægtefæbler har været forrettede i Utah til min Kundskab for flere Aar, og jeg kan ikke forstaa hvorledes saadanne Ægtefæbler skulde kunne forrettes uden min Vilje og Bidende.

Jeg modsiger Artiklerne i »Illustrated American« fornemmelig af den Grund at de foregives at være skrevne fra et „Mormon“-Standpunkt, og Læserne derved bliver vildledte, og det Folk jeg repræsenterer selvfolgelig stødede. Endvidere hoved-

sagelig indeholder gamle Historier, som ofte ere modbeviste, bliver dog Falskheden ved denne Bejlighed i dobbelt Grad frænkende, efterdi Forsøg gjøres paa at faa Beskyldningen for nævnte Artikler tilregnede „Mormonerne,” og det Hele maa derfor betragtes for en fejg og foragtelig Fremgangsmaade.

Redaktions-Bemærkningerne, der have ledsgaget disse Artikler, leder ogsaa til Hensigten som vore Modstandere have for Øje. De berommer „Mormonerne“ for deres exemplariske Sammelighed, og samtidig beskylder dem for at have dræbt Mænd, Kvinder og Børn ved „Mountain Meadows.“ Det samme Folk, som er fremholdt og beundret for deres Oprigtighed, Sanddruhed og Trostak til deres Religion, er beskyldt for listige Kunstdreb og Bedrageri, og medens de erkjende, at „Mormonerne“ boje sig i Lydhed til de Fordringer som ere gjorte af dem, ved en stor sjælelig Opfrelse, ere de beskyldte for at ville trodse Regjeringen og berede sig til Krig.

Alt dette er falske Beskyldninger. De Sidste-Dages Hellige have ingen saadanne krigsførende Føleller eller Hensigter. De fortjene ingenlunde de Beskyldninger som ere gjorte mod dem angaaende deres Sandfærdighed. De bestræbe sig paa at adlyde Loven og ønske at opretholde god Orden. De esse vort Lands Konstitution og ønske at befordre republikanske Institutioner. De ere ikke under nogenomhelst kirkelig Forpligtelse eller Twang, der kunde komme i Modstrid til deres fuldkomne Frihed, hverken i politisk Henseende eller i Forretningsanliggender. Deres Tro er forsiktig fra de saakalde orthodoge Sektors, men de gjøre Fordring paa Rettighed til at dyrke Gud, uden Hindring af nogen jordisk Magt, og indromme alle Mennesker den samme

Ret. Dersom Nogen i vort Samfund overtræde Landets Love, ere de ansvarlige overfor samme. Men et Folk skulde ikke dadles eller holdes ansvarligt for enkelte Individeters uretfærdige Gjerninger. For at vore Anskuelser angaaende borgerlig Regjering kunne blive rettelig forstaede vil jeg anføre følgende Uddrag fra Værdommens og Pagtens Bog, som i Forbindelse med Bibelen og Mormons Bog, danner vor Standart af religiose Principer.

„Vi tro, at Religionen er indstiftet af Gud, og at Menneskene ere ansvarlige for Gud, og for ham alene, for Udøvelsen deraf, med mindre deres religiose Menninger tilskynde dem til at gjøre Indgreb i Andres Rettigheder og Friheder; men vi tro ikke, at menneskelige Love have Ret til at indlade sig med at foreskrive Regler for Gudsdyrkelsen og binde Menneskenes Samvittighed, eller foreskrive nogen Form for den offentlige eller huslige Andagt. At den borgerlige Ørvighed bør undertrykke Lasten, men aldrig tringe Samvittigheden, straffe Brøde, men aldrig indskærne Sjælens Frihed.

„Vi tro, at alle Mennesker ere pligtige til at understøtte og opretholde de respektive Regjeringer, under hvilke de opholde sig, saa længe de blive beskyttede i deres naturlige og uafhængige Rettigheder, ved saadanne Regjeringers Love, og at Opstand og Uroligheder ikke passer sig for nogen Indvaarer, som saaledes bliver beskyttet, og bør straffes efter Fortjeneste; og at alle Regjeringer have Rettighed til at forordne saadanne Love, som efter deres eget Skjon ere best skikkede til at sikre den offenslige Welfærd, medens de til samme Tid holder Samvittighedsfrihed hellig.

„Vi tro, at Enhver bør æres i sin Stilling; Regenter og Ørvigheder, som

saadanne, der ere satte til at beskytte de Uskyldige og straffe de Skyldige, og at alle Mennesker skynde Lovene Agtelse og Erbødighed; da Anarki og Rædsel uden dem vilde træde i Stedet for Fred og Harmoni. De menneskelige Love ere indstiftede i den udtrykkelige Hensigt at ordne vores Interesser som enkelte Mennesker og Nationer, imellem Mand og Mand; og guddommelige Love, givne fra Himmelnen, føreskriver Regler i aandelige Anliggender, for Tro og Gudsdyrkelse, og som Menneket skylder sin Skaber Regnskab for.

„Vi tro, det er ikke rigtigt at blande religiøs Indsyndelse med borgerlig Rejgering, hvorved et religiøst Samfund bliver opholdt og et andet indskrænket i sine aandelige Rettigheder, og dets Medlemmers personlige Rettigheder, som Medborgere, nægtes.

„Vi tro, at ethvert religiøst Samfund har Rettighed til at behandle deres Medlemmer for deres uordenlige Opførsel efter saadanne Samfundsregler og Anordninger, forudsat at saadan Medfart ske for Broderskabs og godt gjensidigt Forholds Skyld; men vi tro ikke, at noget religiøst Samfund har Rettighed til at forhøre Menneskene angaaende Formue eller Liv, eller bære dem denne Verdens Gods, eller bringe dem i Livs- eller Legemsfare, eller paalægge dem nogen fysisk Straf; de kan alene udelukke dem fra deres Samfund, og ophæve Fællesskab med dem.“

Følgende er vor Kirkes Trosartikler, som de have været publicerede for mange Aar, og som de vare oplæste og paanly vedtagne ved vor sidste General-Konference:

„De Sidste-Dages Helliges Trosartikler.

1. Vi tro paa Gud, den evige Fader, og paa hans Søn Jesus Kristus, og paa den Helligaand.

2. Vi tro, at Menneskene ville blive straffede for deres egne Synder, og ikke for Adams Overtrædelse.

3. Vi tro, at alle Mennesker formedst Kristi Forsoning kunne blive frelste ved at adlyde Evangeliets Love og Ordinanter.

4. Vi tro at disse Ordinanter ere:

- 1) Tro paa den Herre Jesus Kristus.
- 2) Omvendelse.
- 3) Daab ved Begravelse i Bandet til Syndernes Forladelse.
- 4) Haandspaalæggelse for den Helligaands Gave.

5. Vi tro, at Mænd maa faldes af Gud ved Inspiration og ordineres af dem, som ere rettelig bemyndigede til at prædike Evangeliet og forrette sammes Ordinanter.

6. Vi tro paa den samme Organisation, som findtes i den oprindelige Kirke, nemlig: Apostler, Profeter, Evangelister, Hyrder, Lærere og Diaconer.

7. Vi tro paa det evige Evangeliums Kræfter og Gaver, nemlig: Bedømmelse af Aander, Profeti, Aabenbaring, Syner, Helbredelse, Tungemaal og Udlæggelse af Tungemaal o. s. v.

8. Vi tro paa Guds Ord saaledes som det er nedskrevet i Bibelen for saa vidt som det er rigtigt oversat; vi tro ogsaa paa Guds Ord, nedskrevet i Mormons Bog og Lærdommens og Pagtens Bog.

9. Vi tro alt det, som Gud har aabenbaret, alt det, som han nu aabenbarer, og vi tro, at han endnu vil aabenbare flere store og vigtige Ting, henhørende til Guds Rige.

10. Vi tro paa den virkelige Indsamling af Israel og paa Gjenbringelsen af de ti Stammer, at Zion vil blive grundlagt paa det vestlige Fastland (Amerika), at Kristus vil personlig

regjere paa Jorden i et tusind Aar, og at Jorden vil vorde fornyet og faa den paradisiske Hærlighed.

11. Vi fordre den Rettighed, usofstyrret at dyrke Gud den Almægtige, i Overensstemmelse med vor egen Samvittigheds Vydende, og indronume alle Mennesker den samme Rettighed; lader dem tilbede hvorledes, hvor og hvad de behage.

12. Vi tro, at det er rigtigt at være Konger, Præsidenter og Øvrigheder underdanske samt at adlyde, øre og oprettholde Lovene.

13. Vi tro, at Enhver bør være retkaffen, sanddru, hyl, maadeholden, velgjorende, dydig, oprigtig og gjøre Godt til Alle. I Sandhed vi kunne sige med Paulus, at vi „tro Alt“, vi „haabe Alt“, vi have udstaet Meget, og vi haabe ved Guds Hjælp at blive i Stand til at „udholde Alt“. Vi eftertragte Alt, hvad der er dydig, elskværdigt, prisværdigt og godt.

Joseph Smith.“

Jeg er nu 83 Aar gammel, og forventer inden ret længe at møde min Skaber og give Regnskab for mine Ord og Handlinger her paa Jorden. I Betragtning heraf bevidner jeg for Gud og alle Mennesker, at ovenstaende Trosartiller og Disciplin er vor Kirkes sande Værdomme, og at Gud har grundlagt denne Kirke ved Abenbaring og givet sine Ejendomme Myndighed til at forrette dens Ordinanser, samt at den vil sejre over alle Fordomme og Magter, der maatte blive benyttede for dens Undergang. Men den kæmper ikke med verdslige Baaben; den har ingen jordisk Myndighed; den udover intet politisk Herredomme, og ønsker ikke Strid med nogen Regjering. Alle Mennesker og alle Nationer ere ansvarlige for Gud, den Almægtige, for deres Gjerninger, og i hans Haand er jeg villig at overlade Udfaldet af vor Kamp med vores Bagtalere og Fjender.

Wilford Woodruff,
Præsident over
Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige.

Den 1ste April 1891.

Præsident Woodruffs Brev.

Vi publicerede for kort Tid siden en Artikel betitlet: „Mormoner forsvarer de Hellige,” og forklarede hvorledes en Person, der foregav sig at være „Mormon,” havde skrevet til Tidsskriftet »Illustrated American« nogle ærefrænkende Artikler angaaende Utah og de Sidste-Dages Hellige. Vi omtalte ogsaa, at Præsident Woodruff havde skrevet et længre Brev til Tidsskriftets Udgivere, hvilket vi complet indrykkede i dette Nummer af „Stjernen.“ Det er et fuldstændigt Svar til de gamle udslidte, usandsærdige Beskyldninger, som nogle Mennesker ere saa begjærlige efter at fremføre mod de Sidste-Dages Hellige, og i et tydeligt Sprog har Præsident Woodruff her forklaret dette Folks virkelige Stilling saavel i religios som i politisk Henseende. Det er et Dokument af Interesse og Bigtighed; det er et troværdigt Bidnesbyrd og en bestemt Erklæring af en nulevende Guds Profet, hvis Ord forlange Respekt og Agtelse, begrundet paa hans pletsri Karakter.

Præsident Woodruff er nu over 83 Aar gammel, og Enhver, ja endog de bittreste Hjender af den ødle Sag han repræsenterer, maa tilstaa, at han er ørlig, retskaffen og redelig. De Sidste-Dages Hellige have under alle Omstændigheder fundet ham at være konsekvent, flittig, ydmig og energisk i Retfærdighedens Sag, og Intet har nogensinde bevæget ham til at vige fra Sandheden — hverken Velstand eller Fattigdom, Ære eller Modgang, Overflodighed eller Opfrelse — han har altid været standhaftig i Troen og virksom i Udsorelsen af sine Pligter. Og nu, da han staar paa Gravens Rand, ved Overgangen til et andet Livs Virksomhed, med usordnuklet Forstand naglede sin høje Alder, bevidner han endnu en Gang til alle Mennesker at: Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige er grundlagt paa Jorden ved Abenbaring fra den Almægtige, at Gud har givet sine Ejendomme Mændighed til at forvalte dens Ordinanser, og at den vil sejre over alle Fordomme og Magter, som maatte blive benyttede for dens Tilintetgørelse. Præsident Woodruffs Brev vil blive læst med levende Interesse, og alle fordomsfri Personer vil af samme kunne forstaa de Helliges sande Stilling. Hans Forsvar vil staa som et uroffeligt Sandheds Bidne for Alle; men vi vide, at „Menneskene elses Mørket mere end Lyset; thi deres Gjærninger ere onde“, og kunne derfor drage den Slutning, at Mange vil tro de falske urimelige Bekyndninger, som ere udslynget mod dette Folk, men derved opfyldes Apostelens Forudsigelse: „Fordi de ikke annammende Sandhedens Kjærlighed til deres Frelse, derfor skal Gud og sende dem kraftige Bildfarelser, at de skulle tro Lognen, paa det Alle skulde dømmes, som ikke troede Sandheden, men havde Velbehag i Ilret-færdighed.“

Afsløsning.

Følgende Brødre ere løste fra deres Missionsvirksomhed i disse Lande:
Eldste Truls A. Halgrén løses fra at præsidere over Skaane Konference,
Eldsterne N. Nelson, Nils Nilson, Lars K. Pettersson og John Rosenfranz fra at arbejde i Skaane Konference,

Eldsterne Alf Ericksen, Erastus Koefoed og Christian Hermansen fra at arbejde i Christiania Konference, og

Eldste Lorenz Petersen fra at arbejde i Københavns Konference.

Øvnenævnte Brødre, der Alle, med Undtagelse af Eldste John Rosenfranz ankom hertil som Missionærer fra Zion i 1889, have arbejdet med Flid og Nidkjærhed i deres forskjellige Birkefredse. Vi nedbede Herrens Velsignelser over dem for deres Trofasthed og alt det Gode, de have udført for Herrens Værks Fremme i disse Lande, og ønsker dem en lykkelig og behagelig Rejse tilbage til deres elskede Familjer og Venner i Ephraims sjønne Dale.

Ankomst af Missionærer.

Hølgende Missionærer fra Zion ankom hertil den 21de Marts:

Fred. Lundberg, Joseph A. Anderson og Carl Nyman fra Logan; Jakob Jørgensen og Theodor Gyllenstog fra Smithfield; Anders Anderson fra Providence; Olof R. Olson fra Oxford; John Swenson fra Salt Lake City; Andrew Hanson fra West Jordan, og Marthinius Nielsen fra Ovid.

Vi hyde disse vore Brodre hjærtelig velkommen. Maas Herren rigelig velsigne dem i deres høje og vigtige Kaldelse som Jesu Kristi Evangeliums Budbærere, at de maa blive i Stand til at udjaa den gode Sæd blandt de Sandhedssøgende og bringe mange Sjæle til Sandhedens Erfjendelse.

Beskikkelse.

Eldste Fred. Lundberg bestilles til at præsidere over Skaane Konference.

Eldsterne Andrew Hanson og John Swenson bestilles til at arbejde i Skaane Konference,

Eldsterne Olof R. Olson, Theodor Gyllenstog og Anders Anderson til at arbejde i Goteborgs Konference,

Eldsterne Joseph A. Anderson og Carl Nyman til at arbejde i Stockholms Konference,

Eldste Jakob Jørgensen til at arbejde i Aarhus Konference og

Eldste Marthinius Nielsen til at arbejde i Aalborg Konference; alle under de respektive Konferencepræsidenters Bestyrelse.

Edward H. Anderson,
Præsident over den skandinaviske Mission.

Moralitet og Religion.

(Af S. W. Richards).

Mennesket bestaar af en tresidig Natur. For at opfylde alle Menneskets naturlige Forderinger er der, blandt andre, nedlagt hos Mennesket tre forskellige Methoder, hvorved disse Egenskaber eller Kraftytringer kunne udvikles. Disse bestaa af Jagtagelsesevne, Bevidsthed og Tro. Disse Kilder, eller Midler, til at erholde Kundskab

nævnes kun for at vise, at Alle ere i Besiddelse af Evne til at erholde hvad Naturen fordrer for Menneskets regtens fuldkomne Udvilning, hvad enten det er, som et moralist eller religiøst Væsen.

Her fremkommer følgende Spørgsmaal: Er Mennesket et moralist Væsen? Har det en moralist Natur, og er det ansvarlig for dets Handlinger? Vi

ville her definere en moralst Person, som sn, der har Kundskab om Forstjellen paa det han udfører; at nogle Handlinger bør gjøres, og at andre bør undlades, fordi Fornuften figer ham, at det ene er ret og det andet er forkert, og om han gjør det rette da er han lykkelig, men om han gjør hvad som er forkert, da føler han sig ulykkelig. Denne Beskrivelse af en moralst Person er blot hvad som tilhører gives ved Hjælp af Bevidstheden.

Mennesket kan ikke være et moralst Væsen uden at have Kundskab derom. Den menneskelige Bevidsthed, naar den er nojagtig analysret, aabenbarer den Kjendsgjerning, at ved den erholde vi Kundskab om det menneskelige Sind eller Sjælens Kraft, Virkninger, Følelser og Sindsbevægelser. Naar vi studere eller iagttage Bevidstheden saa udforske vi os selv. Ved den opdage vi vor Personlighed, med dens Kraft til at handle eller ikke handle; ved den klassificere vi vor aandelige Kraft; ved den analysere vi vore tanker, Følelser og Sindsbevægelser, og ved Hjælp af Bevidstheden satte vi vor egen Kundskab. Al den Kundskab som vi erholde derved er indskrænket til det menneskelige Sind, thi det kan ikke meddele Kundskab om Noget, som staar udenfor dets egen Grænse. Bevidstheden tilhører giver den Kjendsgjerning, at Mennesket subjektivt er et moralst Væsen; at Sindet gjør en Forstjel i dets Handlinger; at nogle Gjerninger ansees retsfærdige, medens andre ansees uretfærdige; at nogle Ting burde udføres, medens andre burde ikke udføres. Denne almindelige Kjendsgjerning viser sig i Bevidstheden hos ethvert Menneske, saavidt som menneskelig Kundskab strækker sig. Det gjør intet til Sagen hvor forskellige Menneskenes religiøse Anskuelser ere, uagter alle virke i Over-

ensstemmelse med dette Faktum — en moralst Forstjel mellem Menneskets Handlinger.

En anden Kjendsgjerning, ligesaa thadelig, er Menneskets Bevidsthed angaaende Bebrejdelse eller Gre, Heil eller Fortjeneste; Udførelsen eller ikke Udførelsen af visse Handlinger, som foraarsage en Følelse af moralst Tilfredshed eller Utilfredshed, der giver Glæde eller Bedrovelse, hvorfra der ikke gives nogen Undvigelse. Den ene Følelse er ligesaa almindelig som den anden, og er en ligesaa væsentlig Del af vor Natur — den er en af den menneskelige Sjæls Lov.

Omendskjønt denne Kjendsgjerning almindelig eksisterer blandt Menneskene, findes der dog mange forskellige Anskuelser angaaende Ret og Uret; om hvad som er prisværdigt, eller det modsatte. Denne tilshneladende Modstridighed har ledet Nogle til at antage, at der ikke eksisterer noget Middel hvoreved Handlinger kunde bedømmes, men at de alle skrive sig fra Sindet, til hvilket Ret og Uret foretalde subjektivt sandt, men aldrig objektivt.

Om det menneskelige Sind er ens hos forskellige Individider, saa maa der findes en vis Lov, som forener og harmonerer disse tilshneladende Stridigheder. Menneskessægten kan ikke være i Strid med sig selv. Hvad som er sandt om et Menneskes Sind, maa ogsaa være sandt om alle Andre. Det er, forsaavidt som de henhører til Faktum, som ere tilhører give indenfor den menneskelige Bevidsthed, hvoreved visse Omstændigheder foraarsage Følelser af Smerte eller Tilfredshed at opstige.

Vi have Kundskab om vor egen Personlighed, og om Besiddelsen af en fri Vilje, samt om vor Kraft til at handle eller ikke handle. Saaledes ere

vi bekjendte med at hvad vi udfører, ere vore egne Handlinger, og at Ansvaret for alle vore Gjerninger hvile paa os selv, og ikke paa nogen Aanden. En Handling som vi tvinges til at udføre er ikke vor egen, og vi kunde dersor aldrig føle os skyldige for en saadan Handling. Højelig er Kundskaben om, at Handlingen er vor egen, en Beskaffenhed ved Sindet, uden hvilken Følelserne af Bedrøvelse eller Glæde, Skyldighed eller Uskyldighed ikke kunne opkomme hos Mennesket. Vi have erholdt denne Kundskab om vor Personlighed og frie Vilje. Dette Forhold er saaledes en aandelig Egenskab aabenbaret i Bevidstheden. Den udførte Handling, eller den Handling som tillades at udsøres, maa af Sindet opfattes som ret eller forkert, som god eller daarslig. Evnen til at drage denne Slutning findes hos ethvert Menneske; enhver Person har sit eget Omdømme eller sin egen Opsattelse, hvorved han bedommer Ret og Uret. Den store Forskjel paa disse Omdømmer beviser deres Tilværelse i det menneskelige Sind; ikke at de ere paalidelige eller fuldstændig korrelte, men blot at de eksistere; at ethvert Menneske besidder en egen Opsattelse om Ret og Uret, om Godt og Dindt. Disse Omdømmer ere ligesaa almindelige og vekslende som selve Menneskeslægten. Tilværelsen af denne naturlige Evne at danne saadanne Omdømmer nødvendiggjør deres Dannelse men ikke deres Beskaffenhed; denne beror paa Virkningen af andre uaphængige Egenskaber. Disse Omdømmer ere for Menneskene en Maalestok hvorefter de bedomme alle deres Tanker og Handlinger. Paa denne Maade bestemmer Menneskene, ifølge deres Anskuelse, deres udjorte Handlinger, om de ere retsfærdige eller uretfærdige, moralske eller umoralske.

Og saa længe som de fremholde for sig disse Faktum, vil de medfølgende Følelser af Glæde eller Smerte vedblive. I saa Henseende er det menneskelige Sind til sig selv en Lov, og Mennesket maa adlyde den Lov, som er saaledes dannet, eller risikere at opofre dets egen Fred. Det er en Umulighed for Sjælen, at ersetze Samvittighedens Anklagelse for Udsørelsen af en Handling som Sindet bedommer at være retsfærdig. Hvad enten Omdømmet er objektivisk ret eller ikke, saa er det dog subjektivisk sandt, og da er det, ifølge Sindets Opsattelse absolut sandt. Dette fremstilles som et psykologisk Faktum aabenbaret i Bevidstheden hos ethvert Menneske, være sig dannet eller udanet, oplyst eller ubidende.

Saaledes finde vi, at Menneskene ere moralske Væsener, at de ere begavede med Evne til at bedømme disse Handlinger og skjelne mellem Ret og Uret, samt begavede med Evner til at bedømme Betydenheden af deres Forbindelser, Bligter og Videlser i Overensstemmelse med Maaden hvorpaa de opfylde eller foragte Samvittighedens Fordringer. Og videre finde vi, at subjektivisk Moralitet bestaar i, at Individet retter sine Handlinger i Overensstemmelse med sin Tro eller Dommeraft, hvorved en Følelse af Rydelse, eller Tilfredshed erholdes, hvorimod smiertefulde Følelser opstige naar disse Ting ikke opfyldes. Heraf lære vi hvad Samvittigheden er; at den ikke er en usvigelig Leder til Retsfærdighed og Sandhed; den bestaar kun af en nødvendig Smerte eller Glæde, som en Følge af Handlinger, hvilke Tornusten anser retsfærdige eller uretsfærdige; den viser sig i Overensstemmelse med Sindets Dommekraft og Tro. Samvittigheden er et Bidne, medens Tankerne anklage og forsvarer hverandre.

Samvittigheden behøves følgelig at oplyses og dyrkes. Omdømmet og Tro skalde dannes efter en fuldstændig Gransning af Sandheden, og i Overensstemmelse med Sandheden. Samvittighedens Dyrkning kan naaes blot ved Fornustens og Tankens Oplysning. Undervise og udville Forstanden, saa at dens Fejl bliver rettede, og derved rettes ogsaa Samvittighedens Handlinger. Korrekt moralisk Undervisning, i Harmoni med aabenbaret Sandhed, er det eneste som kan bringe i Harmoni de mange forskellige Omdømmer, som ere dannede i den menneskelige Sjæl, naar Inspirationens Lys ikke har indtrængt sig saa, at den kan blive oplyst om al Sandhed.

Den Helligaands Inspiration, der virker paa Menneskets Aand, vil altid sætte det i Stand til at bedømme Ret og Uret, Godt og Ondt, i Menneskenes Handlinger, og i Særdeleshed om deres egne Handlinger, hvor Samvittigheden altid findes tilstede, bisalde eller misbillige det som udføres.

Denne altid nærværende Dommer sidder til Dom's over alle Gjerninger som udføres af Mennesket formedest Udvælsen af dets frie Vilje, og den forlader det aldrig, om det ikke overlader sig helt og holdent til det Onde, samt foragter den hvifkende Stemme. Det er en Del af Menneskets Personlighed, og er en tilbørlig Raadgiver i Alt, som henhøre til de moraliske Forpligtelser under alle Livets Omstændigheder. Dets Dom maa ikke foragtes naar det appellerer til det menneskelige Sind. En intelligent Person, som har en oplyst Samvittighedsfølelse, er en Person der har Kraft — han kender ikke Frygt, han kan udstaa Alt. Fængsel, Pinebænken eller Silden indgyde ikke Skræl hos den Sjæl, hvis Hand-

linger Samvittigheden haaledes bisalder. Synd raader ikke der, hvor en sand, oplyst Samvittighed bisalder Handlingerne. Det er det højeste Standpunkt af moralisk Ophøjelse — Menneske-slægtens Fuldkommenhed — og den giver en fuldstændig menneskelig Glæde og Lyksalighed.

Naar vi modstride vort moralske Omdømme, hvilket vi have Rettighed til at gjøre om vi ønske, saa er det, at Samvittighedens Bebrejdelser opstige i vor Sjæl, og forbritte vor Fred; vi føle os elendige og ulykkelige; men vi føle ogsaa, at denne Følelse af Eindighed og Sorg er vel fortjent, efterdi vi have stridt imod det som vor Samvittighed forklarede var ret. Disse Følelser af Smerte eller Glæde ere en Del af vor Natur, og vi kunne undsky dem. Deres Hestighed eller Styrke er i Forhold til hvor thodelig vi opsatte vores Forbrydelser, og de kunne ikke udsllettes saa længe som Bevidstheden om vores Forbrydelser hviler paa Sjælen. Om en Tid skulde komme, naar et daarligt Livs Tanker, Ord og Gjerninger skalde frenlægges for Sjælens Øje, hvem kan beskrive de Bebrejdelser som da vilde gives tilkende? Mon det ikke vilde blive til Sjælen hvad Silden er til Legemet?

Følgelig, om Menneskenes evige Lyksalighed beror paa deres moralske Naturs Udvikling, og paa Udvælsen af deres moraliske Kraft, ved Handlinger, som skalde berettige dem til Be lønning eller fritate dem fra Straf, saa maa de ved deres egen frie Vilje, ordne deres Handlinger i Overensstemmelse med den moraliske Lovs For dringer, hvilke ikke ere mere eller mindre end Guds Lov given til Menneske-slægten. Her finde vi Moralitet og Religion sammenmletet til en evig

forenet Helhed, hvilken indbefatter den store Pligt for Menneskene at opfylde, nemlig at lære at kjende Lovene som styrer deres Væsen, og at udvikle deres

Liv og deres Natur fuldstændig i Overensstemmelse med disse Love. De ere Love indstiftede af Menneskets Skaber — de ere Guds Love.

Lufthavet.

(Af G. Hartwig).

Over Land og Vand hvælver sig det umaadelige Lufthav. Man kunde flyve tyve Gange højere end Condoren; man kunde stige femten Gange højere end Mont Blanc, og dog vilde man ikke naa dets Grænser.

I forunderlig Majestæt ruller Havet sine Bølger hen over de tre Fjerdedele af vor Planets Overflade, og Loddet har endnu ikke udforset dets største Dybde, — men selv Havet er ringe i Sammenligning med Lustens Rige, der udbreder sig over det til en ukjendt Højde.

Hvoraf bestaaer dette uhyre Lufthav? Først henimod Slutningen af forrige Aarhundrede opdagede Lavoisier, at Lusten ikke, som man troede, var et eensartet Grundstof, men at den var sammensat af to højt forskellige Lustarter: Slt og Kævelstoff.

Den tungere Slt, som udgjor omtrent en Femtedel af Atmosphæren Rumfang, nærer i højeste Grad forbrændingen og forbinder sig let med andre Legemer; Kævelstoffet, der indtager omtrent fire Femtedele af det atmosphæriske Rum, er ikke antændeligt og har kun ringe Tilbøjelighed til at indgaa kemiske Forbindelser med andre Stoffer. Medens Slt spiller en vigtig Rolle blandt Vandets og en Mengde faste Legemers Bestanddele, forekommer

Kævelstoffet forholdsvis kun sjeldent udenfor Atmosphæren.

Alle organiske Væsener udkræve Slt til deres Eksistens og hente den fra Lustens undtomelige Regioner. Maar man betænker, hvor utallige Millioner af Skabninger der uafsladelig indaande og fortære denne første Livsfornodenhed og bestandig udaande den giftige Kulshre, skulde man undre sig over, at den frie Luft overalt kan bevare sin Sammensætning usorandret fra den ene Menneskealder til den anden.

Dette Vidunder skyldes en bestandig Væksvirkning. Dhret indaander Slt og udaander Kulshre; men i Plantens Livsproces finder det Omvendte Sted. Planten er uundværlig for Dhreriget, men den vilde ikke kunne bestaa uden Kulshre, som avles ved Dhrets Livsvirkdomhed.

Selv i et Aquariums snevre Rum erkjender man de velgjørende Modsatninger imellem Plantens og Dhrets Aandedrået. Thi vilde man alene indeslutte Soddyr — som Bloddyr, Leddyr, Krebsdyr og Fiske — i en saadan med Saltvand opfyldt Beholder, saa maatte de snart do af Mangel paa Slt; men kommer man blot nogle Planter, f. Eks. Vandhinde og Vandhaar, i Aquariet, da holder Alt sig i Ligevægt, og medens de sidste grønnes og vokse, glæde de

første sig længe ved en sund og frisk Tilværelse.

Forat Atmosphæren kan bestaa af en ensartet Blanding i alle Zoner, holdes den desuden i stabig Bevægelse. Dette Øjemed opnaaes ved det ligesaa storartede som simple vindsystem, ved hvilket Luften tvinges til at vandre i uophørlige Strømninger fra Eqvator til Polerne og fra Polerne til Eqvator.

Den ulige Indflydelse af Solvarmen paa Atmosphæren under Tropene og under højere Bredegrader er den vigtigste Årsag til dette Kredsloeb. Der, hvor Solen gjennemgløder Jorden med sine lodrette Straaler og sender Stromme af Varme ned i Oceanet, stiger den forhnydede Luft som tilstrækken af Solen ivedret i lodrette Søjler. Men Thyndens Lov tillader ikke, at der opstaar et tomt Rum, og koldere Luftsøjler drage bestandig bid fra Polerne for at erstatte den stigende Luftstrøm, som paa sin Side efter at være steget op i Atmosphærens højere Regioner efterhaanden sørker sig og rykker hen ad Polerne til for senere, naar den er blevne fortættet af Kulden, paauh at vandre til Eqvatorialegnene.

Saaledes som Solen paa denne Maade bestandig virker hen til at fornye Luften i det Store, saaledes fremkalder den forskellige Grad af Opheffing hos de enkelte Gjenstande paa hvert Sted en stadig Uro i Atmosphæren. Græs, Stene, Skov og Vand opvarmes i ulige Grad af Solen, udstraale med ulige Kraft den indsigede Varme og meddele de Enstlag, med hvilke de komme i Berørelse, en højere eller lavere Temperatur og derved tillige en større eller ringere Vægt. Men Luften stræber uophorlig efter Ligevevgt, og netop fordi den aldrig kan opnaa den, stryger den i bestandig nye Bolger hen ad Overfladen af alle de Legemer,

som sætte den i denne rastløse Bevægelse.

Den Kulhyre, som man udaander, fjerner sig fra En, inden Brystet udvides til et nyt Aandedrag, og i det Frie vil ingen Luftpartikel, som engang er trængt ind i Lungerne, nogensinde mere strømme ind i deres Celler. Solen, som meddeler os Lys og Varme, sørger altsaa ogsaa for den for Sundheden saa nødvendige Fornhelse af Luften.

Organisationen af alle Planter og Dyr er saa noje beregnet paa Luftens nuværende Sammensætning, at alle nulevende Skabninger nødvendigvis maatte gaa tilgrunde, derjom den blev en anden. I en Atmosphære, som indeholdt mere Slt, vilde vor Livsstrøm vel en Tidlang flyde rasclere, men ogsaa desto hurtigere fortærer. Dersom derimod Kævelstoffet fik Overhaand i nogen betydeligere Grad, vilde det snart retfærdiggjøre sit Navn og tilintetgjøre alt Levende.

De forstenede Levninger af Fugle og Pattedyr, som vi finde i Fortids-havenes Aflejringer, bevise, at Luftens Sammensætning allerede for utenfelige Tider siden ikke kan have været væsentlig forskellig fra dens nuværende; heraf ser man tillige, hvor fuldkomne de Love ere, ved hvilke Atmosphærens Ensartethed er blevne vedligeholdt igjennem et saa langt Tidsrum.

Højt vigtigt er det, at Luften ikke saaledes som Bandet bestaar af en kemisk Forbindelse af Stoffer, men blot af en Blanding af Luftarter. Thi Oplosningen af et Legeme i dets Bestanddele udfordrer altid en vis Kraft, hvad enten det paagjældende Legeme er fast, draabeskydende eller luftformigt. Dyrenes Aandedratlettes derfor i høj Grad ved, at de ikke først ved en Adskillesproces maa løse Slten fra dens Led-sager, men uden Videre kunne optage

den. Vel trænger der ogsaa ved hvert Aandedrag Kvælstof ind i vores Lunger, men den strømmer efter uforandret ud af dem og spiller vel kun en passiv, men derfor lige vigtig og undbørslig Rolle, idet den ved at forhinde den Forbrændingen stærkt nærende Slt dæmper dennes altfor store Energi.

Men Luften indeholder ikke alene det Stof, der uophørlig udkræves til Fortsættelsen af vor Livsproces; den besidder ogsaa andre Egenskaber, der ere nødvendige for det organiske Liv og for Udviklingen af Menneskets højere Evner.

Paa Grund af sin vidunderlige Gjennemsigtighed gjor den os det ikke alene muligt at skjelne jordiske Gjenstande i lang Afstand, saasom det ved Horizontens yderste Grænse opdække Skib eller en Bjergtop mange Mile borte; men vort Øje trænger igjennem hele dens Krystaldyb op til hine uendelig fjerne Verdener, som i klare Nætter yde os et saa herligt Skue, og hvis Jagtagelse og Udforskning har ledet til nogle af den menneskelige Bidens mest ophøjede Resultater.

Ogsaa som det Medium, igjennem hvilket Lyden forplanter sig i Bølgesvingninger, opfylder Luften ikke alene en af vores første Fornodenheder som Betingelse for den menneskelige Tale, men forskjønner vor Tilværelse ved alle de mangfoldige og ødle Lydelse, der høre til Musikkens Omraade. Om vort Øje end noť saa meget fordybede sig i Betragtningen af et henrivende Landskab, vilde det dog synes os dødt, naar det ikke havde nogen Stemme, men evindelig laa for os i en gruopvækende, lydlos Taushed.

Den bolgende Kornmark, den susende Skov, den rislende Kilde og det buldrende Vandfald have hver for sig en ejendommelig Rost, som forhøjer Virkningen af deres maleriske Skønhed. Endogsaa det mægtige Hav vilde tage meget af sin Majestat, dersom det ikke havde Stemmer, som harmonerede med alle dets Luner.

Kort sagt, den lydforplantende, gjenemsigtige Atmosphære taler ligesaa fuldt til vor Sjæl gjennem Øret som gjennem Øjet ogaabner Dørene til en anden Verden.

Inndhold.

Præsident Woodruffs Forvar	193	Ankomst af Missionærer	202
Red. Anm.:		Bejkførsel	202
Præsident Woodruffs Brev	200	Moralitet og Religion	202
Afløsning	201	Lufthavet	206

Kjøbenhavn.

Udgivet og forlagt af Edward H. Anderson, Lorenzensgade 14, 1ste Sal.

Trykt hos F. E. Bording (B. Peterzen).